

A la Toscana

Sergi Belbel
A la Toscana

ESCENA 3

JAUME: Perdona, t'he tallat el rotllo. No ho puc evitar. Si vols la meva opinió: la mort i el dolor són coses indissolubles. Com les dues cares d'una moneda. No hi ha mort sense dolor, propi o dels altres. I, de la mateixa manera, no hi ha dolor autèntic sense l'amenaça de la mort al darrere. Per tant és absurd que et preguntis què et fa més por, si una cosa o l'altra, perquè són la mateixa. I dir que et vols morir en un moment de felicitat extrema em sembla una idiotesa solemne, perdona.

MARC: Pensa el que vulguis. Vaig pensar que em volia morir.

JAUME: «Vaig pensar que em volia morir.» Però ara ets aquí.

MARC: Malauradament.

JAUME: Doncs... haver-te matat.

MARC: I si ho hagués fet? (*Pausa.*) No em creus capaç de fer-ho, oi?

JAUME: No. (*Pausa.*) Ni de fer-ho, ni de pensar-ho, ni de dir-ho.

MARC: Doncs de *pensar-ho*, ho he pensat. A la Toscana, fa una setmana. De *dir-ho*, ho he fet. T'ho acabo de dir a tu, ara. Només em falta fer-ho.

JAUME: Escolta, Marc, et va passar alguna cosa, allà?

MARC: Només em falta *fer-ho*.

JAUME: ...O no!

MARC: I aquest no és el dilema.

JAUME: Ah, no? Quin és, doncs, el dilema?

MARC: El dilema és... «Hi ha dilema o no?» Perquè fet i fet... no creus que sempre és més forta la vida que aquest «conglomerat» de mort i dolor?

JAUME: No sé què vols dir...

MARC: Tots hem vist malalts terminals. Tu més que jo, segurament. Alguns perden més la consciència que d'altres. Però tots tenen assumit el *què*. I només demanen que el *com* sigui el menys violent possible. I en la majoria dels casos, el més tard possible. Per parlar del que senten de debò, utilitzen metàfores. «Dóna'm una miqueta d'aigua, sisplau», significa «no te'n vagis, encara, queda't una estona, que m'agrada la teva companyia, i ajuda'm a passar el que és inevitable de manera tranquil·la, i has de fer-ho, perquè d'aquí a uns dies deixaràs de veure'm i de tocar-me.» I tu agafes el vas de plàstic i mires els ulls del moribund i l'ajudes a beure llegint en els seus ulls aquestes paraules que els llavis no s'han atrevit a pronunciar, i t'hi estàs una estona més, i quan te'n vas, el que està a punt de morir, et diu: «t'estimo molt», i no t'ho havia dit mai abans, i encara menys amb aquesta nitidesa, amb aquesta contundència. El «t'estimo» que et diu un moribund és la metàfora més absurda i perversa que existeix. «Jo t'estimo» significa «no vull morir». I res més. Ni t'estima ni res. Només vol que no l'oblidis. Vol que quan surtis de l'habitació, t'enduguis una part d'ell al teu cap. Partícules de la vida del que es mor. I tu te les endus. Perquè anys més tard encara tens al cap la imatge dels seus ulls mentre es delectava bevent en un vas de plàstic quatre gotes d'aigua. I aquells ulls no els oblidaràs mai. Quan busques en el cervell, les partícules que formen aquella imatge s'ajunten i aquella persona reviu. (*Pausa.*) Almenys, la seva mirada, encara és viva en el teu

cap. (*Pausa.*) Per això no hi ha dilema. La vida sempre guanya.